

Život farností 10

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí a Lešná říjen 2008

Pozor! Důležité! Nepřehlédněte!

Křest

Od pondělí 3. listopadu v 18.30 hodin začne opět v naší farnosti příprava dospělých na křest. Po večerní mši svaté v pondělí budou pravidelná setkání zájemců o křest, případně těch, kteří je doprovázejí. Několik zájemců již máme. Teď záleží také na vás, jestli o někom, kdo nebyl pokřtěn, víte a jste ochotni ho oslovit, pozvat ho a nabídnout mu pomoc. Využijme této možnosti k apoštolátu. Nevadí, když oslovený nabídku nepřijme hned. Někdo potřebuje toto pozvání slyšet několikrát, než v jeho srdci dozraje rozhodnutí přijmout křest.

Břimování

Ve farnosti Lešná bude probíhat příprava na břimování. K radosti své i čtenářů mohu napsat, že se přihlásil velký počet zájemců; prozatím třiatdvacet a dá se očekávat, že se přihlásí ještě další. Na to, že poslední břimování bylo před třemi lety, je to opravdu povzbudivé číslo tím spíše, že se přihlásili i takoví, u kterých bych to nečekal. V Lešně už léta učím náboženství, a tak jsem se nejednou ptal, jestli to má nějaký význam, když vidím, jak děti ve vyšších třídách postupně přestávají chodit.

Ve Valašském Meziříčí i v Lešně se pak málokdy stalo, aby ten, kdo po prvním svatém přijímání přestal chodit do náboženství, se přihlásil k břimování. Tentokrát jsem svědkem několika výjimek. Víím, že by mi mohl nejeden pesimista připomenout, co se pravděpodobně stane s některými břimovanci po břimování. Sobě i těmto pesimistům chci připomenout slova: Nehřešme proti naději! Místo toho uvěřme v sílu přímluvné modlitby. Růženec v našich rukou se může stát mocnou zbraní a korunou Božího Milosrdenství je přece možné vyprosít všechno!

Dvě významná výročí

V tomto roce si připomínáme mnoho osmičkových výročí. Mezi ně zapadají dvě, o kterých se toho ani v katolickém tisku mnoho nenapsalo. Také já přiznávám, že jsem na ně měl upozornit předem.

Dne 23. září uplynulo 40 let od smrti otce Pia, kněze, kte-

rý padesát let na svém těle nosil Kristovy rány – stigmata. Mnozí znáte jeho příběh, vždyť jste o otci Piovi slyšeli ještě v době, kdy žil na této zemi. Nejednou jsem dětem vyprávěl, jak jsem v době ‚krize víry‘ ve svých patnácti letech ‚náhodou‘ u své babičky našel knížečku Informace o otci Piovi. Toto ‚setkání‘ mi velmi pomohlo. Otec Pio mi vyprosil milost, abych v dospívání neztratil víru.

V roce 2002 papež Jan Pavel II. otce Pia zařadil mezi svaté. Díky Bohu máme o otci Piovi mnoho literatury. Chtěl bych povzbudit dědečky a babičky, aby si o otci Piovi něco přečetli. Snad na takovou literaturu u vás narazí vaše vnoučata. Není možné, aby někdo po setkání s tímto kapucínem zůstal lhostejný. A možná otec Pio pomůže některému z vašich vnoučat na cestě k řeholnímu nebo kněžskému povolání.

Dne 5. října uplynulo 70 let od smrti apoštolky Božího milosrdenství, svaté Faustýny. Kolik našich farníků včetně mladých, již putovalo k jejímu hrobu do Krakova. Mnozí tam byli velmi obdarováni. Chci jen stručně připomenout, kolik milostí můžeme přijmout skrze přísliby, které dal Ježíš celému lidstvu skrze tuto řeholnici:

1) Duše, která uctívá obraz Božího milosrdenství, nezahyne a již tady na zemi dosáhne vítězství.

2) Skrze Korunku Božího milosrdenství je možné vyprosít všechno! Kdo se jí jen jednou pomodlí, i kdyby to byl sebezatrvelejší hříšník, dostane milost z nekonečného Božího milosrdenství. Když se jí jiní modlí u umírajícího, bude tento zachráněn.

3) Když hodiny odbíjejí třetí hodinu, je možné vyprosít vše pro sebe i pro druhé.

4) Kdo první neděli po Velikonocích přistoupí k svátostem, dosáhne úplného odpuštění hříchů i trestů za ně (milost znovuzrození).

Když v roce 2000 papež Jan Pavel II. prohlásil sestru Faustýnu za svatou, přál si, aby se poselství o Božím milosrdenství rozšířilo na celý svět. Kéž bychom nepřeslechli jeho hlas.

dokončení na straně 5

Bratr Pierre–Marie Delfieux, generální převor,
a bratři Mnišského bratrstva Jeruzalém,
Vám s radostí oznamují

složení věčných slibů bratra Benedikta Dřevojánka

z mnišské komunity v Montrealu

v sobotu 1. listopadu 2008 o Slavnosti Všech Svatých,
během Eucharistie celebrowané Mons. André Rivestem,
biskupem Chicoutimi, v 11.00 hodin v poutním chrámu
Nejsvětější Svatosti v Montrealu.

Moje milá farnosti,
chci Vás všechny pozvat k dobrořečení za milost, říci
ve věčných slibech mé „ano“ sláve Boží, za milost
povolání k řeholnímu životu ve stopách Ježíšových, za
věrnost a milosrdenství, které mi Pán denně prokazuje.
Aleluja!
Radost a pokoj Vám všem! Nesu Vás ve svém srdci,
jste s celým mým životem odevzdáni Pánu. A prosím
o modlitbu.

V Kristu Váš bratr Benedikt

Máme nového kaplana

Většina z vás určitě zaregistrovala jednu zásadní změnu – máme nového kaplana, P. Václava Altrichtra. Dovolte nám jeho krátké představení.

Narodil se 14. října 1937 v Ostravě–Zábřehu. Pokřtěn byl 23. října téhož roku tamtéž. Dětství prožil ve Frenštátě pod Radhoštěm. Otec se jmenoval Václav a matka Božena. Má čtyři sourozence; Pavel bydlí v Kopřivnici, Petr v Brně (dirigent Brněnské filharmonie), Marie v Suchdole nad Odrou a Helena v Roudnici nad Labem.

Po základní škole absolvoval konzervatoř v Ostravě. Působil jako varhaník, naposledy ve Frýdku. Vystudoval teologickou fakultu v Olomouci a v roce 1973 byl vysvěcen na kněze. Jako kněz působil ve farnostech Frýdek, Nový Bohumín, Orlová, Rožnov pod Radhoštěm, Nový Jičín–Rybí, Štramberk, Slezská Ostrava, Ostrava–Třebovice, Kroměříž – farnost sv. Mořice, Praha–Řepy a kostel Sv. Kříže v Praze a nyní působí u nás, ve farnosti Valašské Meziříčí.

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Věčnost v Kristu

Čím bude pro nás život věčný? Víme to? Stačí nám vědomí, že budeme s Ním, tak, jako to stačilo apoštolům:

„Pane, ke komu bychom šli...?“ (Jan 6, 68)

„Pane, dobře je nám tady...“ (Mt 17, 4)

Je to málo? Je to mnoho?

V knize Míka Waltariho Jeho Království říká Marie z Magdaly Římanovi: „Učedníci stále čekají, že Ježíš vybuduje královskou říši Izraele. Pro mě je on sám světlo světa. V něm mám všechno. Jeho království je věčný život, ne pozemská říše...“

Říman Marcus se na ni nechápavě dívá. Potom se ptá: „Co je to věčný život?“

Maria z Magdaly jen lehce trhla ramenem: „Nevím. Myslí, že to ví jen on. Tomuto poznání nikdy neučil, když putoval po této zemi. Učil jen tomu, jak má člověk žít pro jeho království. Nejsem dostatečně pokorná a nemám natolik čistou dětskou mysl, abych pochopila, co je věčný život. Vím jen tolik, že je v něm a v jeho blízkosti. A jiné ani nepotřebuji...“

„Amen, amen pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný. Bude žít navěky...“ (Jan 6, 47–52).

Bude žít! Osobně!

„Jdu vám připravit místo...“ (Jan 14, 2).

A při poslední večeři upřesnil, co to znamená: „Abyste i vy byli tam, kde jsem já. Vezmu vás k sobě“ (Jan 14, 3).

Na co spoléhá dnešní svět? Na jakousi anonymní budoucnost? Kolektivní, neosobní? Na budoucnost v dětech? To vše je to nejhorší opium. Člověk není uhlí ke spálení v lokomotivě dějin.

„Věřící člověk, jestliže žije z víry, už je spasen v naději“ (Řím 8, 24).

„Aby Boží vyvolení důkladně poznali pravdu směřující k uctívání Boha, ze které pochází naděje na život věčný“ (Tit 1, 1).

Věčný život je pokračováním Ježíšova oslavení, jeho vzkříšení. Není oddělen od Ježíše Krista. Začal se už v osobě Kristově.

„V nikom jiném není spásy. Na celé zemi není lidem dáno žádné jiné jméno, skrze které bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4, 12).

Potvrzují to i Ježíšova slova z kříže, když říká kajícímu se lotrovi: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“

Život s Ním.

„S královstvím nebeským je to jako s králem, který vystrojil synovi svatbu. Poslal služebníky, aby pozvali hosty na svatbu, ale hosté nechtěli přijít“ (Mt 22, 2–3).

„A já vám odkazuji královskou vládu, jako mně ji odkázal můj Otec, takže budete jíst a pít u mého stolu...“ (Lk 22, 29–30).

„Blahoslavení služebníci, které Pán při svém příchodu najde bdící. Přepásá se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho ke druhému a obsluhovat je“ (Lk 12, 37).

„Služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost svého pána.“ (Mt 25, 21)

„Pošle své anděly s mohutným hlaholem polnice, a ti shromáždí jeho vyvolené...“ (Mt 25, 21), protože ho milovali: „Kdo mě miluje, mé slovo zachovává a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14, 21).

Věčný život je darem milosti i ovocem naší věrnosti. „Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až On se ukáže, budeme mu podobní, protože ho budeme vidět tak, jak je“ (1 Jan 3, 2).

„Sám Duch potvrzuje, že jsme Boží děti. Když však děti, dostane se nám dědictví“ (Řím 8, 16).

Setkání se vzkříšeným Pánem! Chápeme to? Co znamená setkání s milou osobou... a s Pánem! Oslavení Pána se završuje v nás:

„Prosím za ty, které jsi mi dal... v nich jsem oslaven“ (Jan 17, 10).

Ježíšova oběť přináší ovoce v nás:

„My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má on. Působí to duch Páně“ (2 Kor 3, 18).

Vidíme to už ve světcích... sv. František, sv. Terezie z Lisieux... Důstojnost křesťanů pramení z Krista. Lidé chválí Boha skrze Něj.

Věčnost v nás začíná, začala, mnohostranně působí. Dotýkáme se jí zvláštním způsobem v Eucharistii. Slavnostní hostina věčnosti bude jako velikonoční hostina Izraele. Jejím viditelným znamením zde na zemi je Eucharistie. Věčný život jsme začali na křtu.

Eucharistie věčný život v nás živí a rozvíjí:

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev má věčný život v sobě!“

Život věčný bude život se vzkříšeným Pánem. Tak hovoří Evangelium.

otec Jaroslav Kašpar

Charita informuje

Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi – SAS

„Nejdůležitější okamžik tvého života je nyní. Nejdůležitější člověk je ten, kterým se zabýváš právě teď. Tvým nejdůležitějším dílem je láska!“

Eckhard

Charita Valašské Meziříčí se podílí na přinášení naděje prostřednictvím existujících služeb. Jednou z osmi služeb jsou Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi (SAS). Touto službou se snažíme vnášet do rodin naději na nový začátek v situacích, které jsou pro ně samotné neřešitelné. Buď se dostali do nepříznivé životní, sociální, finanční situace nebo jsou ohroženi společenským vyloučením. Terénní sociální program Most mezi rodinou a společností významně podpořil finančně Zlínský kraj.

Služba je poskytována bezplatně terénními pracovníky vždy po domluvě v pracovních dnech v rozmezí od 8 do 18 hodin. Pracovníci SAS navštěvují rodiny v jejich domácím prostředí, a to na jejich přání a se souhlasem. Touto službou pomáhají rodinám v jejich specifických problémech, například pomáhají orientovat se v sociálně právních záležitostech, poskytují poradenství a pomoc v oblasti hospodaření, vedení domácnosti, školní přípravě dětí, motivují rodiče k řešení obtížné situace v rodině, posilují rodičovské kompetence a vedou je ke zvyšování jejich dovedností. Terénní pracovník nabízí pomocnou ruku rodinám, ale viditelné výsledky závisí na aktivní spolupráci rodin s pracovníkem.

Intenzivní a cílenou práci s celou rodinou se snažíme:

- obnovovat a podporovat fungování rodin s dětmi;
- umožnit zdravý vývoj dítěte v přirozeném prostředí rodiny;
- vést rodiče k minimalizaci nebezpečí odebrání dítěte z rodinného prostředí;
- vést a podporovat rodiny k vytvoření podmínek pro navrácení dítěte z ústavní péče;
- předcházet sociálnímu vyloučení rodin s dětmi;
- zvyšovat samostatnost a nezávislost rodin ohrožených sociálním vyloučením a jejich začlenění do společnosti.

Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi poskytujeme díky finanční podpoře MPSV, Zlínského kraje a Města Valašské Meziříčí. Podrobnější informace můžete získat na kontaktní adrese:

Charita Valašské Meziříčí, Kpt. Zavadila 1345, případně na www.valmez.charita.cz, nebo na telefonních číslech 571 616 024 a 777 672 901.

Júlia Blašková

Dotace pro Charitní pečovatelskou službu Kelč od Zlínského kraje

Charita Valašské Meziříčí provozuje jako jednu ze svých služeb Charitní pečovatelskou službu Kelč. Cílem dotací je poskytovat kvalitní, profesionální a odbornou sociální službu seniorům a našim spoluobčanům, kteří nejsou schopni se o sebe postarat v důsledku věku, fyzického handicapu nebo nepříznivých sociálních

podmínek a poskytnout jim pomoc při uspokojování základních životních potřeb, vedení domácnosti a zajištění práv a oprávněných zájmů.

Pečovatelská služba je jedinou terénní službou tohoto druhu, která poskytuje služby v Kelči a jejím okolí. Naše služby jsou poskytovány seniorům, těžce zdravotně postiženým občanům, kteří se ocitli v nepříznivé sociální situaci (osoby žijící osaměle nebo osoby, které potřebují podporu či pomoc při uplatňování svých práv), a rodinám, které pečují o seniory nebo dlouhodobě těžce zdravotně postižené příbuzné žijící v Kelči a jejím blízkém okolí.

Pečovatelská služba poskytuje základní úkony, které stanovuje zákon č. 108/2006 Sb. o sociálních službách. Jedná se o pomoc při zvládání běžných úkonů o vlastní osobu, pomoc při osobní hygieně nebo poskytnutí podmínek pro osobní hygienu, poskytnutí stravy nebo pomoc při zajištění stravy, pomoc při zajištění chodu domácnosti, zprostředkování kontaktu se společenským prostředím. Mimo tyto úkony poskytujeme fakultativní úkony, mezi které patří dohled nad dospělou osobou, doprava klienta k lékaři, objednání návštěvy u lékaře.

Mezi další služby, které poskytujeme, patří zprostředkování kontaktu s odborníky (dle povahy problému), poskytujeme informace o institucích, jež nabízí jiné služby seniorům v oblasti zdravotní, sociální, vzdělávací a kulturní. V neposlední řadě nabízíme možnost zapůjčení rehabilitačních a kompenzačních pomůcek do domácností seniorů. Tyto pomůcky pomáhají seniorům ke zlepšení sebeobslužnosti, a tím ulehčují celkovou situaci jim samotným i jejich příbuzným.

Dotace je použita také na pokrytí nákladů pečovatelské služby seniorům, kterým je podle § 75, odst. 2 zákona č. 108/2006 poskytována pečovatelská služba bez úhrady. Do této skupiny spadají 3 klienti. V současné době má pečovatelská 18 služba klientů, kteří využívají našich služeb.

Jsm rádi, že nám byla poskytnuta dotace od Zlínského kraje ve výši 130 000 Kč, díky které můžeme poskytovat naše služby i nadále. Chtěli bychom poděkovat za poskytnutí dotace, kterou vnímáme jako podporu a povzbuzení při vykonávání sociálních služeb v našem regionu.

Iveta Minářová, vedoucí CHPS Kelč

Zlínský kraj finančně podpořil činnost Centra Amika

Jednou ze součástí meziříčské Charity je Centrum Amika, které poskytuje sociálně aktivizační služby pro osoby se zdravotním postižením. Centrum Amika se orientuje především na podporu lidí s duševním onemocněním a těch, kteří se vlivem své životní situace dostali do psychické krize. Svým klientům poskytuje Centrum především bezpečný prostor pro setkávání, možnost účastnit se vzdělávacích a volnočasových aktivit a v rámci sociálního poradenství také k získání informací, které mohou sloužit jako dobrý základ při řešení jejich nepříznivé situace.

Všechny tyto služby poskytuje Centrum

Amika svým klientům zdarma díky finanční podpoře Ministerstva práce a sociálních věcí. Výraznou finanční podporu ve výši 120 tisíc korun poskytl Centru v letošním roce také Zlínský kraj. Díky těmto prostředkům mohl být pořízen materiál do tvořivých dílen, ve kterých klienti v rámci ergoterapií posilují své pracovní i sociální dovednosti. Tyto finanční prostředky také umožní nákup potřebného zařízení (relaxační podložky, gymbally..) pro relaxační a uvolňovací cvičení, o které bude v nejbližší době rozšířena nabídka služeb a konečného vybavení klubovny Centra Amika.

Bc. Alice Zemanová

ZŠ Salvátor

Setkání nad Bibli

Dne 18. září proběhlo setkání rodičů a přátel školy nad Bibli ve Speciální škole pro sluchově postižené ve Valašském Meziříčí. Lektory byli Doc. Petr Chalupa ThD., Mgr. Marie Klačková a Mgr. Jarmila Dostálová. Bohužel účast nebyla velká a přesvědčila nás, že o akce tohoto druhu není příliš velký zájem.

Soutěž

Dne 20. září pořádala Kulturně výchovná rada Orla v Katolickém domě v Lubině soutěž v přednesu umělecké a křesťanské prózy Svatováclavská réva. Díky patří především paní učitelce Beátě Vodákové, která ve velmi krátké době na tuto soutěž žáky připravila. Žákyně 8. ročníku Anežka Maliňáková zde získala krásné 2. místo. Blahopřejeme.

Plenární zasedání

Dne 23. září proběhlo na naší škole plenární zasedání. Rodiče žáků byli seznámeni s personálním obsazením školy pro letošní školní rok a s plány školy do budoucna. Následovaly třídní schůzky v jednotlivých třídách.

Drakiáda

Tradiční akce naší školy proběhla v sobotu 27. září. Sportovně zábavného odpoledne se zúčastnilo díky krásnému počasí velké množství dětí a jejich rodičů. Na programu se podílela také Policie ČR, skauti, učitelé školy a ochotní rodiče. Tímto všem děkujeme.

Sběr brýlí

Žáci 8. ročníku roztřídili a zabalili přibližně 400 kusů použitých brýlí, které byly zaslány do kláštera Pražského Jezulátka. Stejně jako v předchozích letech sbíráme vyřazené brýle pro misie. Pokud tedy doma máte nepotřebné a nepoškozené brýle, určitě nám je doneste nebo pošlete.

Liga v atletice

Na valašskomeziříčském stadionu proběhla dne 30. září Městská liga v atletice. Z našich žáků se dařilo především Jonáši Vránovi – 1. místo, Radkovi Štefkovi – 3. místo a Janu Kořístkovému – 3. místo.

Zasedání školské rady

Dne 9. října proběhlo zasedání školské rady. Hlasovalo se o přijetí výroční zprávy za uplynulý školní rok, proběhlo seznámení s plány pro letošní rok a personálním obsazením pedagogického sboru.

Turnaj v halové kopané

Ve dnech 13.–14. října se v Zašově za účasti našich chlapců ze II. stupně uskutečnil turnaj v halové kopané. Chlapců se příliš nedařilo; čtyřikrát prohra, jednou remíza. Příště jistě bude lépe. Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se a bojovat.

Lenka Adámková

Co vadí (a komu?) na neokatechumenátu...

Hned v samém úvodu svého článku by pisatel rád zdůraznil, že nemá v úmyslu nikoho konkrétního kritizovat, poněvadž si je sám moc dobře vědom svých vlastních početných chyb a nedostatků – nýbrž mu jde o to, aby bylo možno se svobodně i veřejně vyjádřit k věcem a jevům v této farnosti, kolem nichž se chodí tak trochu jako kolem horké kaše. Jde o pokus nabídnout vlastní názor, který bude (pravděpodobně) také možná názorem dalších křesťanů naší farnosti, a to v důvěře, že i hlas těch, jež jsou početně v menšině, bude brán vážně.

Otázka první: Jestliže se vrcholná církevní autorita postavila kladně ke světovému neokatechumenátnímu hnutí (NH), vyplývá z toho nějaký zásadní impuls pro životní orientaci jednotlivých věřících?

Najdeme-li na počátku osobního začlenění do NH ryze dobrovolné rozhodnutí každého jedince, pak by tu patrně nemělo být nic předmětem kritiky. Tak jako existuje v celé katolické církvi docela velký počet nejrůznějších duchovních hnutí a spiritualit, má zde své místo také toto hnutí. Přestože nejde o řeholní společenství, kongregaci či jiné společenství, jehož příslušníci jsou vázáni nějakými sliby... A dále také působí přirozeně a pochopitelně, když místní duchovní autorita aktivně podporuje některé jí osobně blízké hnutí a snaží se do něj zapojit maximum „svěřených duší“. Avšak věříme-li v naší farnosti všichni v jednoho a téhož Pána, nasloucháme-li jeho jedinečnému Slovu a jsme vedeni jeho příkladem, nemuselo by tu být nic, co by nás rozdělovalo na duchovním poli a vytvářelo tak předpoklady pro (spíše snad) nevědomé dělítko na opravdové věřící – členy NH... a ty ostatní. Že se toto téma vyskytovalo – a vyskytuje – v církvi už od jejího prvopočátku, o tom svědčí vcelku přísný tón dopisu sv. Pavla křesťanům do Korintu (*1 Kor 1, 12–13*): tato citace zde však není použita jako srovnání hnutí se situací, kterou kritizuje sv. Pavel, nýbrž pouze jako vzdálený přírůstek.

Uskutečňování faktické a pravé jednoty křesťanů ve farnosti přece není možné zredukovat jen na otázku členství

či nečlenství v NH. A tak se i při upřímně vedené snaze vyhnout se tomuto dělení neubráníme zjištění zřetelnějších tendencí k výraznější „semknutosti“ řad těch, kdož se rozhodli pro život v tomto hnutí.

Otázka druhá: Vyžadují společenství NH skutečně tak těsné vzájemné vazby mezi svými členy a tolik společně sdíleného času? Je sice přirozené, že tomu, co děláme rádi, máme tendenci věnovat více času než těm méně přitažlivým činnostem: jak by to bylo ale s poměrem osobní ochoty a připravenosti k praktické službě ostatním potřebným, kteří nepatří právě do společenství NH?

Otázka třetí: Nemají lidé stejného zaměření – a stejného duchovního vedení (řeholní komunity zde vyjímaje) poněkud větší předpoklady pro schématické a jednostranné myšlení?

Po nastavení zrcadla vlastní duši asi každý popravdě zapochybuje o své úplné a upřímné otevřenosti vůči všem kladným podnětům zvenčí (je jich přece tolik, že by se z toho jeden až zbláznil...) A tak může přijít vhod východisko: udělej přece tohle a takhle hezky tímhle způsobem, jak to máme zavedeno v NH, jde o vyzkoušenou cestu... a je na pováženou, když se to bude dít nějak tak více jinak (...) Osobní činy člověka nesené láskou snad jen tehdy budou reflektovat věrně jeho víru i naději, jsou-li obě syceny autenticky přijímaným a uskutečňovaným Božím slovem.

Otázka čtvrtá: Jaký závazek představuje intenzivní život ve společenství celých rodin v NH pro budoucnost jejich dětí? Generace vyrůstající v relativně uzavřených skupinách „svých“ lidí (pokud vydrží a nezatouží časem po „osvobození“) mohou získávat silnější zážitky a zkušenosti obohacené poznáním, že nejlépe je uchýlit se pod ochranná křídla prověřeného společenství, tam si také hledat budoucího životního partnera – to v lepších případech; jako tu horší variantu si lze představit také třeba determinaci a omezení osobního rozhodování co a jak, kam se vrtnout ve vlastním životě...

Můžeme si tedy říci: holt člověk už je takový, s jeho chybami je nutno počítat a třeba jim i tak trochu v některém ohledu – když jde v principu o dobrou věc – vyjít vstříc?

Pochopitelně i takto zformulovaný pohled je možno akceptovat nebo odmítnout. Možná že už i jen ta skutečnost, že v této farnosti existuje významný počet fungujících neokatechumenátních společenství, přesvědčila mnohé, že se také rozhodli zapojit se. Z toho by také bylo možné dovést, že nosné ideje i praktický život aktivních členů NH jsou přijímány všeobecně pozitivně. V širší souvislosti a při podrobnějším pohledu se však také může objevit náznak varovného signálu, když např. příprava adeptů ke svátosti křesťanské dospělosti svým úzkým sepětím s formací k NH navozuje zdání, že jedno bez druhého ani dost dobře nemůže existovat – jako by dospělý křesťan ani nemohl jinak než patřit k tomuto hnutí... V žádném případě se tím nepokouším zpochybnit všechno to dobré a nadějně, co se započalo a co vzrůstá uvnitř všech společenství NH naší farnosti. Zajisté se vždy budou vyskytovat lidé – křesťany v to počítaje, kteří budou dávat ve všech oblastech svého

života přednost jakési větší či menší organizovanosti; nedaří se mi však nikde v Božím slovu najít univerzální oporu pro jeden konkrétní způsob vyjadřování svého života víry. A jsem přesvědčen, že do Božího království vede nesmírně mnoho cest, na žádné z nich neplatí nějaká pravidla dávání přednosti (ani zprava, ani zleva), a tím se nám všem nabízí naprosto stejné šance...

Na závěr chci poprosit každého čtenáře, kterého tato neupořádaná úvaha zarazí, popíchne, rozduří, nadzvedne či přímo naštvě, aby se pokusil přechíst si ji třeba ještě jednou a alespoň ne hned zatratit jejího autora pro jeho otevřenost.

Václav Dřímál

Pozor! Důležité! Nepřehlédněte!

dokončení ze strany 1

Svátost smíření

V naší farnosti se blýská na lepší časy. Přišel k nám otec Václav Altrichter, kněz důchodce, který rád zpovídá. To znamená, že bude daleko více příležitostí k přijetí svátosti smíření. Zpovídat se bude tedy i během ranní a večerní mše svaté ve všední den. Tu a tam se může objevit kněz ve zpovědnici i v neděli dopoledne (to byl vždycky můj sen). Pravidelně se bude zpovídat v neděli před večerní mší svatou a také první sobotu v měsíci od 7.30 do 8.30 hod. Farníky, zvláště mladší, bych chtěl vyzvat, aby se rádi a často zpovídali. Ale také aby zachovali určitý řád a kázeň. To znamená, aby přicházeli ke zpovědi včas přede mší svatou. Může se totiž stát, že kněz, který zpovídá, půjde k oltáři a druhý nebude zrovna k dispozici. Pokud někdo půjde ke zpovědi na první sobotu v měsíci, ať přijde nejpозději kolem osmé hodiny. Když se totiž za pět minut půl deváté nahrne ke zpovědnici deset lidí, je jasné, že zpovídání pak bude trvat do půl desáté. To pak může narušit plány jak zpovědníkovi, tak kostelníkovi i kajicníkům.

Mše svaté

Je fantastické, jak veliký zájem je v naší farnosti o milost mše svaté. Někteří přicházejí k faře ve stanoveném termínu už v nočních hodinách (nevím, jestli před farou dokonce nepřespávají). Jiní přes výzvu, aby neobtěžovali nikoho z fary, aby jim zapsal mši svatou před stanoveným termínem, toho stejně dosáhnou a někoho přemluví či jinak donutí. Další využijí možnost nahlásit jubileum před stanoveným termínem, ale při této příležitosti nechají zapsat další dvě mše pro sebe a ještě jednu pro sousedku. A tak jsou mnozí smutní, když krátce po ohlášeném termínu přijdou, a na dveřích fary najdou cedulku: mše svaté obsazeny. Co k tomu říci? Do budoucna bude třeba stanovit jistá pravidla. Není možné, aby někdo měl mši svatou za rodinu každý měsíc (a takových je v naší farnosti několik) a jiný ani jednou za rok. Myslí si, že by se na všechny dostalo, kdyby každý nechal zapsat nejvýše dvě mše svaté za půl roku, jak tomu bylo dříve. Myslete také na druhé, nechtějte všechny milosti jen pro sebe. Všimavé farníky vybízím, aby mě informovali, kdyby se stejný úmysl objevoval v ohláškách podezřele často.

Žeň je hojná

a také nějací dělníci by se našli. Ve čtvrtek 30. října přijme v Římě v Lateránské bazilice jáhenské svěcení Zdeněk Gibiec. Pochází z Trince a do naší farnosti přišel před několika lety na civilní službu. Tady začal chodit do 3. neokatechumenátního společenství a během těchto dvou let došlo k jeho povolání ke kněžství. Ještě jeden rok v naší farnosti bydlel a pak odešel do misijního semináře Redemptoris Mater v Římě. Dá-li Pán, na jaře 2009 by Zdeněk měl přijmout kněžské svěcení vkládáním rukou papeže Benedikta XVI. v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Další událost, která se týká naší farnosti, i když jen na dálku, jsou věčné sliby bratra Benoita, kterého známe jako Davida Dřevojánka. Prosím všechny farníky, aby se za Davida i Zdeněka zvláště v těchto dnech modlili.

TV Noe

Nedávno jsem byl svědkem veliké radosti. Jedna nemocná babička, kterou navštěvuji, mi oznamovala, že už má doma možnost sledovat televizi Noe. Jsem rád, že takových v naší farnosti přibývá a že pracovníci TV Noe se nenamáhají nadarmo. Ve středu 15. října jsem měl možnost televizní studio v Ostravě navštívit. Doprovázel jsem tam o. Jaroslava Kašpara. Pokud máte možnost, podívejte se ve čtvrtek 30. října ve 20.05 hodin na pořad Pro vita mundi. Otec Jaroslav se s námi podělí o své životní zážitky.

„Nešťastné“ odpustky

„Proč nešťastné“ řekne někdo. Hned to vysvětlím. Když řeknete toto slovo před žáky například 6. třídy, hned se začnou hlásit, že se o tom učili, že církev odpouštěla hříchy za peníze a prodávala odpustky. A chudák Jan Hus byl kvůli tomu upálen. Je zvláštní, jak některá myšlenková schémata mají dlouhou životnost. Chtěl bych napsat, jak se věci mají zvláště proto, aby rodiče a případně učitelé dokázali o těchto věcech objektivně informovat děti.

a) Není znám případ v dějinách, že by kněží zpovídali a inkasovali za to jakékoliv poplatky. Svátost smíření se nikdy za peníze neudělovala.

b) Ani odpustky (odpuštění trestů za spáchané hříchy, ze kterých se člověk vyzpovídal), se nikdy neprodávaly. Stejně dnes jako i v minulosti bylo podmínkou pro jejich získání vykonat nějaký dobrý skutek. Po určitou dobu ve středověku bylo možné finančně přispět na stavbu nových kostelů, klášterů, případně nemocnic. Dárce tak měl možnost získat odpustky, pokud splnil ostatní obvyklé podmínky. Je jasné, že tento způsob bylo možné zneužít, a proto církev od té doby již nikdy nespojovala získání plnomocných odpustků s finančním darem na její potřeby.

c) Mistra Jana Husa upálila světská moc – císař Zikmund. Církev pouze konstatovala, že Jan Hus zastává některé názory, které jsou v rozporu s jejím učením a nehodlá je odvolat. I dnes je možné říci, že některé rysy učení Jana Husa jsou neslučitelné s katolickou věroukou. Církev však ústy papeže Jana Pavla II. ocenila morální bezúhonnost

tohoto reformátora a jeho upřímnou snahu o odstranění některých zlořádů ze života církve.

Blíží se dušičkové dny, a tak bych chtěl povzbudit farníky k získávání plnomocných odpustků pro duše zemřelých. Ti vám jednou řeknou, že to pro ně byly šťastné odpustky.

o. Pavel

Prosba z Jeseníků

Milí bývalí farníci!

Obracím se na vás s velkou prosbou. V jedné mé farnosti Jakubovice opravujeme kostel. Dostali jsme na něj státní dotaci, ale 10% musíme zaplatit ze svého. Je to obec malá, do kostela zde chodí asi 25–30 farníků. Sbírkový výnos je velmi malý, přibližně 300 Kč za neděli. Nemáme tedy prostředky, abychom to sami brzy splatili. Chybí nám asi 400 000 Kč. Tímto bych vás chtěl moc prosit o pomoc a příspěvek do sbírky pro Jakubovice. Budu za vás a všechny dobrodince sloužit mše svaté. Často na vás vzpomínám.

Děkuji moc za vaši pomoc!

S přáním pokoje a dobra P. Pavel Vágnér

Poznámka:

Sbírka o „Dušičkové“ neděli (2. listopadu) bude určena na tento účel. Sbírkový výnos v sobotu 1. listopadu bude běžnou sbírkou určenou na provozní potřeby naší farnosti.

Rozhovor

Paní katechetku Ludmilu Vránovou myslím není třeba nijak zvlášť představovat. Mnohé děti z našich rodin připravovala k 1. svatémupřijímání a jiní ji zase znají ze společenství Fokoláre.

Nedávno jsi, Ludmilo, oslavila své životní jubileum a to je vhodná příležitost k ohlédnutí se zpět, k bilancování. Kolik let už se věnuješ náboženské výchově dětí jako katechetka?

Tento školní rok už je to 19 let, takže od roku 1990. Tehdy jsem ukončila katechetický kurz v Olomouci a od té doby pracuji na plný úvazek jako katechetka Arcibiskupství olomouckého. Teď poslední léta mám pracovní úvazek zkrácený – poloviční až tříčtvrtě.

Zkoušela jsi někdy spočítat, kolik dětí už jsi přivedla k 1. svatému přijímání?

Je jich jistě hodně, ale nepočítala jsem to. Ještě za totality jsem tři a půl roku učila děti na faře v Hati u Hlučína u svého strýce P. Josefa Srbáka, bratra mého tatínka; ten teď působí v našem děkanátě, a to v Hutisku–Solanci. Nyní, pokud jde o počty prvokomunikantů – poslední dva roky jich bylo kolem padesáti, ale bývalo jich i 70–80.

Které třídy letos učíš?

Letos učím všechny děti od 1. do 9. třídy z městských škol ve VM, v počtu 83 dětí. Setkáváme se na faře.

Dříve se náboženství učilo výhradně na školách, dnes je tendence setkávat se s dětmi na faře nebo v jiných prostorách. Jaké v tom vidíš výhody či nevýhody?

Učila jsem ve třech školách – v Podlesí, Hrachovci a Krhové a také u nás v bytě jsem vedla přípravu chlapců od 6. do 9. třídy k 1. svatému přijímání a jeden rok se u nás scházely děti ze speciální školy. Teď v posledních letech se výuka soustředí převážně na faře.

Výhodou náboženství na školách bylo, že jeho výuka navazovala hned po vyučování, děti nemusely nikam docházet z domu. Ale na druhou stranu mělo nádech povinnosti tím, že patřilo ke školním předmětům, dále pak děti byly ve třídách rozptylovány výzdobou nesouvisející s výukou náboženství, mnohdy musely být pro malý počet žáků spojovány třídy a podobně.

Výhod výuky na faře je více: děti mají alespoň občas kontakt s knězem a mohou si k němu vytvářet přirozený vztah. V rámci výuky můžeme navštěvovat kostel – seznamujeme se s liturgickým prostorem, setkáváme se tu v modlitbě. Mile mě překvapilo, že např. v adoračním dni šestačky šly samy od sebe do kostela – před i po náboženství. Dále pak na faře mají děti takové domácí, rodinné prostředí – opak toho povinného, školního. Některé proto chodí dřív – popovídat si. Na faře se mohou skamarádit děti stejného ročníku z různých škol a také se vyhnou posměchu od svých nevěřících spolužáků, který i dnes je docela běžný.

Na arcibiskupství nám sice říkali, že máme dávat přednost výuce na školách, kde děti mají více příležitostí přizvat další kamarády, ale já mám zkušenost opačnou: poslední roky, co učím na faře, nám takto přibude v každém školním roce minimálně 5–7 dětí, mnohdy ještě nepokřtěných, takže potom o Velikonocích míváme křty školních dětí...

Po II. Vatikánském koncilu a v naší zemi s určitým zpožděním až po demokratických změnách ve společnosti doznala náboženská výchova značných proměn: růst žáků ve víře je téměř důležitější než informace o obsahu naší víry. Jak tyto změny vnímáš?

Budovat vztah s Bohem je jistě daleko důležitější než předávání informací, je prvotní. Protože v pozdějším věku, kdo bude chtít, nauku si prohloubí, ale pokud nebude mít vztah k Bohu, tak ty informace prostě zapomenou...

Říká se, že když někdo pracuje s dětmi, nestárne, děti mu dodávají optimismus. Tato práce ti určitě přináší mnoho radosti, ale také má svá úskalí...

Pro mne práce s dětmi znamená ještě o to více, že vlastní děti nemáme, takže je to do určité míry moje naplnění. Mohu na čas zapomenout na své vlastní starosti, např. četné zdravotní problémy. Zároveň se od dětí učím – jsou velmi vnímavé a pravdivé. Jejich vztah k Bohu nás dospělé může v něčem úplně zahanbit.

A ta úskalí – samozřejmě jsou také. S rozmachem informačních a komunikačních technologií, jako je např. internet, mobilní telefony apod., jsou děti často zahlceny spoustou informací a vjemů, v důsledku čehož jsou méně soustředě-

né, rozptýlené, jsou zvyklé pasivně přijímat informace, ale už méně samy tvořivě přemýšlejí a hůře se vyjadřují...

Je to asi běžné i v jiných farnostech: velký počet dětí z těch, které byly u 1. svatému přijímání již další rok náboženství nenavštěvuje...

Ano, to je bolest a nemám žádné konkrétní řešení tohoto problému. Co by mohlo napomoci: přála bych si, aby rodiče vedli děti k větší odpovědnosti, řádu a vytrvalosti. Domnívám se, že jsou někdy dost benevolentní a nechávají dětem přílišnou svobodu v rozhodování, a tím náboženství posouvají na úroveň zájmového kroužku vedle dalších koníčků svého dítěte. A do zájmového kroužku dítě chodí jen potud, pokud ho to baví... Stále si neuvědomujeme, že Ministerstvo školství zařadilo náboženství do vzdělávacího systému jako nepovinný předmět, a to je kvalitativně více než zájmový kroužek. Ba chci říci, že jde v určitém slova smyslu o něco mnohem důležitějšího pro život, než kterýkoli jiný povinný vzdělávací předmět...

Myslím si, že je to otázka svědomí. Rodiče jsou odpovědní za náboženskou výchovu svých dětí. Na druhé straně si uvědomuji, že Bůh nás také k ničemu nenutí, ale pozývá, a je to tedy věc vnitřní svobody každého z nás.

Kromě výuky náboženství máš také na starosti v naší farnosti společenství patřící k hnutí Fokoláre. Můžeš nás s tímto hnutím alespoň stručně seznámit?

Hnutí Fokoláre nebo též Dílo Mariino založila za války v roce 1943 Italka Chiara Lubichová a jeho posláním je žít život podle Božího slova jako Maria nebo též milovat Ježíše jako Maria a vytvářet společenství lásky se všemi lidmi dobré vůle (z italského focolare=ohnisko, krb), protože záměrem tohoto hnutí je vytvářet „místa hořící Boží láskou“. Brzy se rozšířilo do všech kontinentů a dnes je asi ve 182 zemích světa. Má ekumenický rozsah a je otevřeno i ostatním nekřesťanským náboženstvím. Letos zemřela jeho zakladatelka a prezidentka a brzy byla zvolena nová – je jí Maria Voce Emmaus.

Kde ses seznámila s tímto hnutím ty?

Do naší země se toto hnutí dostalo až později, v roce 1968. Ve svých 18 letech, tedy v roce 1976 jsem se poprvé zúčastnila Mariapoli, což je výroční celostátní setkání členů tohoto hnutí – probíhá přibližně týden a uskutečňuje se každý rok na různých místech, podle možnosti ubytování. Tehdy, za totality, jsme byli ubytováni v rodinách v Praze a scházeli se v lesích za městem.

Co je náplní vašeho společenství?

Čteme si Slovo života, které vychází vždy z některé konkrétní věty evangelia – tu se pak snažíme uvádět do praktického života po celý měsíc, každý tam, kde žije a pracuje. Snažíme se vytvářet jednotu s Ježíšem uprostřed nás i na dálku tím, že se za sebe modlíme, učíme se mít rádi druhé lidi – i ty nesympatické, chceme prožívat intenzivně přítomný okamžik a když se nám něco nedaří, odevzdáváme to Bohu a učíme se začínat znovu.

Přibližně posledních pět let jsi vedena jako samostatná pastorační asistentka. Co tato změna pracovního zařazení obnáší?

Moje činnost kromě výuky náboženství ještě zahrnuje katechezi dospělých, která probíhá převážně v tom našem společenství, ale není vázána jen na hnutí Fokoláre, ale též se věnujeme liturgickému období, či dalším otázkám katechismu, když někdo něco potřebuje a podobně.

Dále pak připravuji nástěnky – na vratech do farního dvora ke kostelu, v učebně náboženství na faře a ve vestibulu vlakového nádraží, což je asi rarita; snad jediná v republice, ale tato práce mě těší a vidím v ní smysl. Železniční stanice ve Valašském Meziříčí je frekventovaný dopravní uzel, kterým během dne projde mnoho cestujících, a já dostávám občas negativní, ale převážně pozitivní odezvu – děkované dopisy (i od mladých lidí), žádosti o zaslání textu, a podobně.

připravil Jiří Dřímál

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Tereza Klabníková
Kateřina Veverková

Václav Trefil

Svátost manželství si udělili

Valašské Meziříčí

Martin Hasoň Kateřina Staňová
Otaslavice 239 Svěrákova 304/23

Martin Urbanec Lenka Tomečková
Loukov 169 Zdeňka Fibicha 1216

Radek Salanci Jana Dobešová
Hluk, Hlavní 112 Hrachovec 81

Na konec své pozemské cesty došli

Lešná

Alžběta Hoferková *16. 11. 1918 +7. 9. 2008, Lešná 83

Valašské Meziříčí

Marie Málková *26. 1. 1936 +9. 9. 2008, Podlesí 901

Aloisie Zátoková *20. 6. 1928 +9. 9. 2008, Jasenice 17

Marie Kopřivová *8. 12. 1935 +10. 9. 2008, Jasenice 16

Vojtěch Datel *15. 4. 1935 +18. 9. 2008, Nádražní 205

Bohuslava Bártková *11. 6. 1918 +19. 9. 2008, Tolstého 1138

Anna Domesová *6. 3. 1948 +23. 9. 2008, Vsetínská 458

Václav Španihel *23. 10. 1940 +23. 9. 2008, Hrachovec 185

Marie Kremlová *23. 11. 1924 +30. 9. 2008, Podlesí 12

Ludmila Segetová *3. 10. 1928 +3. 10. 2008, Kravaře, Kolofíkova 8

František Holík *22. 7. 1944 +5. 10. 2008, Jasenice 3

Ludmila Krajčová *22. 2. 1964 +8. 10. 2008, Zašovská 730

Josef Hlavsa *2. 9. 1932 +11. 10. 2008, Záhumení 471

Emil Chudý *12. 11. 1935 +13. 10. 2008, Štěpánov 375

Mariánské informace

V úterý 28. října 2008 se uskuteční v našem farním kostele 24. oblastní setkání Fatimského apoštolátu a mariánských ctitelů. Je to současně výroční den posvěcení našeho chrámu. Začátek tradičně v 15 hodin modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství, v 16 hodin modlitba sv. růžence, v 16.30 hodin přednáška P. Pavla Dokládala případně hostů a v 18 hodin mše svatá. Po ní čtvrt hodinová adorace a obnova zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie a závěr. Všichni mariánští ctitelé i jiní jsou zváni takto prožít závěr růžencového měsíce října a také závěr jubilejního 150 roku od zjevení Panny Marie v Lurdech.

Václav Chládek

Charita Valašské Meziříčí
hledá spolupracovníka na místo

Sociální pracovník

Denní centrum – služby pro lidi bez domova Domino

Požadujeme:

- minimálně VOŠ vzdělání sociálního směru
- dobrý zdravotní stav
- trestní bezúhonnost
- řidičský průkaz skupiny B
- schopnost samostatné práce
- spolehlivost, zodpovědnost
- příjemné jednání a vystupování
- odolnost proti stresu a dovednost duševní hygieny
- přístup k uživatelům bez rasových a náboženských předsudků s uvědománím si jejich hodnoty
- neodsuzující vztah k lidem bez domova
- praxe v oboru a komunikativnost výhodou

Náplň práce:

běžná kontaktní práce s uživatelem, vedení evidence a dokumentace, sociální šetření, zpracování individuálních plánů, motivační rozhovory s klienty, zprostředkování kontaktu s úřady, zdravotnickými a jinými zařízeními, poskytnutí sociálně právního poradenství.

Nabízíme:

- hlavní pracovní poměr
- přátelský pracovní kolektiv
- možnost dalšího vzdělávání
- práci pod supervizí
- odpovídající finanční ohodnocení

V případě zájmu zašlete strukturovaný životopis včetně motivačního dopisu, nejpozději do 10. prosince 2008 na adresu:

Charita Valašské Meziříčí, Kpt. Zavadila 1345, 757 01 Valašské Meziříčí
nebo e-mail na adresu: charita.personalni@seznam.cz.

Vybrání uchazeči budou kontaktováni emailem nebo telefonem a pozváni k osobnímu pohovoru. Bližší informace poskytne Hana Sulovská – 739 706 634 nebo Ing. Radmila Táborská – 605 471 825.

Život farností číslo 10, ročník XV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře. Szabla a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 26. října 2008.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>